

ה"ט 10550/01/15 - היועץ המשפטי לממשלה נגד מרדכי לייבל

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ה"ט 10550-01-15 מדינת ישראל נ' לייבל
תיק חיצוני:

בפני	כב' השופט אריאל צימרמן
מבקש	היועץ המשפטי לממשלה
נגד	
משיב	מרדכי לייבל

בשם המבקש: עו"ד מאיר אסרף

בשם המשיב: עו"ד בנימין דקל

החלטה

החלטתי זו היא השלמה להחלטתי מן הדיון מיום 14.1.15, ולתגובות וההשלמות שנאספו מאז, ומשלא עמדו הצדדים גם בחלוף הזמן על קיום דיון נוסף בעל-פה.

אל מול בקשתו המפורטת ורבת הטענות העובדתיות של המבקש לצו לפי חוק מניעת הטרדה מאיימת, אפשרתי למשיב, על מנת להבטיח את זכויותיו, למסור התייחסותו בכתב ולחלוק על כל טענה שהועלתה כלפיו. הוא עשה כן, אף אם לא בתמיכת תצהיר מפורט, והמבקש הגיב. מראש התרתי לצדדים להודיע לאחר היאסף כל התגובות האם יש צורך לדעתם בדיון בעל-פה ככל שיסברו שיש מחלוקת עובדתית רלבנטית המצריכה בירור. נתתי לצדדים שהות (בפרט למשיב, שמטעמים שניתן להבינם השתהה בתגובות קודמות), ברם גם לאחר זמן, אף צד לא גרס שיש צורך בדיון, ובדין כך: המסגרת של דיון לפי חוק מניעת הטרדה מאיימת היא צנועה ומתוחמת, והעיצומים המוטלים מכוח חוק זה הם מצומצמים, ומתמקדים באיסור הטרדה עתידית. בהתאם, די בראיות ברמה מספקת לקיומה של הטרדה לשם הוצאת צו מוגבל היקף זה, בלא צורך בהכרעה מדוקדקת המקובלת בדיונים לפי חוקים אחרים, באשר למה בדיוק נאמר או נעשה לכאורה בידי המשיב. בכל מקרה, עולה שגם לשיטת המשיב המחלוקת העובדתית היא צרה במיוחד, ועיקר המחלוקת הוא בשאלות של היות מעשיו משום הטרדה כהגדרתה בחוק, אפשרות הישנותם, וזכותו לפעול כהבנתו בשם זכויות יסוד דוגמת חופש הביטוי או זכות ההפגנה.

לגוף הדברים אפוא: בבקשתו המפורטת מגולל המבקש טענות רחבות שהבהרתי כי איני רואה להידרש להן, ככל שאינן מיוחסות מפורשות למשיב. אולם הוא מציין קונקרטית טענות להטרדה של המשיב כלפי שתי מתלוננות, העובדות הסוציאליות עפרה שיף ואורנה הירשפלד. שתיהן מעורבות מכוח תפקידן במשרד הרווחה בהחלטות הנוגעות להמשך הקשר שבין הורים וילדיהם. המשיב מבקש - לדבריו שלו - לשמש שופר לביטוי מצוקתם של הורים שנפגעו ממעורבות

שירותי הרווחה.

בעניין גב' שיף נטען - בתמיכת סרטון שהועלה לאתר יוטיוב המתעד את האירוע (ואפשר להבין כי צולם בידי מי הקשור במשיב) - כי המשיב התייצב עם אחרים בסמוך לבניין המגורים של גב' שיף, קרא קריאות במגאפון לעברה ולעבר שכניה על אודותיה, וזאת לצד אם ("א") שמן האמור בסרטון עולה כי היא והמשיב רואים את גב' שיף כאחראית לניתוקה מילדיה לפני שנים. המשיב אינו מכחיש (סעיף 6 לתגובתו הראשונה) כי החליט לקיים הפגנה עם הורים פגועים להשמעת מצוקתם, הפגנה שהוא רואה כלגיטימית במדינתנו הדמוקרטית וכלפי המתלוננת כנציגת פקידות הסעד. בין הצדדים מחלוקת בשאלה כמה קרוב היה המשיב לבניין ולמי הופנו דבריו; הסרטון מדבר בעד עצמו: הקריאות של המשיב הן לעבר גב' שיף אישית ולעבר שכניה בבניין המגורים, וסופם ב'הבטחה' למתלוננת כי "אנחנו עוד נחזור. שיהיה לך שבוע רע". כן טען המבקש (בלא תגובה של ממש) שהמשיב שלח לגב' שיף הודעה בדוא"ל בדרישה שתשיב ל-א' את ילדיה.

בעניין גב' הירשפלד נטען כי זו הייתה מעורבת בהחלטה מסוימת הקשורה בענייני אימוץ, וכי על הרקע האמור התנכלו לה המשיב ואחרים. לגבי המשיב נטען כי הלה היה מעורב בתליית מודעות רבות בשכונתה של המתלוננת, המציגות את תמונתה בתוך גולגולת ומזהירות את דיירי שכונתה כי לצדם גרה המתלוננת, עו"ס ראשית לחוק האימוץ, "בעלת התמחות בניתוק ילדים מהוריהם" (ועוד), דבר שגרם לעוגמת נפש רבה למתלוננת. המבקש הפנה אף לאתר הפייסבוק של המשיב, ובו הודעה על תליית המודעות כ"שיימינג" למתלוננת בצד תמונות של המשיב מדביק אותן מודעות; כן הפנה המבקש לכתבה בערוץ 10 שבו רואיין המשיב בביתו או משרדו ושם רואים את אחת המודעות שהודבקו. המשיב טוען בכלליות כי אין ראייה לכך שהדביק בעצמו את המודעות, ברם אפילו לא הוכח שהמשיב הדביק כל מודעה, ברי כי יש ראיות (שהוא לא הכחיש) למעורבות שלו בהפצת המודעות. לצורך הדיון המצומצם בשאלת הצו לפי חוק מניעת הטרדה מאיימת, די בכך.

המחלוקת העובדתית אפוא דלה. עיקרה בסברת המשיב שאין מדובר בהטרדה מאיימת, ובכל מקרה מדובר במהלך לגיטימי המעוגן בראש ובראשונה בחופש הביטוי וזכות ההפגנה במדינתנו, תוך שהוא מציינ גם את היותו עיתונאי (והוא אכן אווז בתעודת עיתונאי שהונפקה לו בשנת 2013). השאלה האם מדובר ב"הטרדה מאיימת" כהגדרתה בחוק היא פשוטה: אין צורך שמעשה יהיה פלילי. מעשים המכוונים לגרום ל"מתח, לחרדה ולתחושות איום, לעיתים עד כדי אי יכולת לקיים שגרת חיים תקינה" (בר"ע (מח'-י-ם) 179/04 **שובל נ' ניסים** (10.8.04)) יכולים לעלות כדי הטרדה מאיימת (ראו גם: ע"א (מח'-חי') 4666-12-08 **דין נ' אוריאל** (22.9.09)). מובן שכל עניין לפי נסיבותיו, ויש לבחון את הדברים בזהירות רבה, על מנת לוודא כי עוצמת הדברים מגיעה כדי "הטרדה" מצדיקת צווים. ברם הפגנה בעת ליל בסמוך לבניין של עובדת סוציאלית תוך קריאת קריאות חריפות כלפיה ותוך "הזהרת" שכניה, או מעורבות בתליית מודעות קשות על אודותיה של עובדת סוציאלית המופנות ל"תושבי הסביבה" שבה היא גרה - היא ודאי עוכרת שלווה ברמה הנדרשת לפי החוק.

בהינתן קיומה של הטרדה, טענות המשיב לחופש הביטוי או חופש ההפגנה אינן מהוות כשלעצמן הגנה מפני חוק מניעת הטרדה מאיימת; המחוקק בחר כי הגנות מסוימות חוק הגנת הפרטיות (שהמשיב אינו טוען לתחולתן) יקימו הגנה מפני חוק מניעת הטרדה מאיימת, ורק הן (סעיף 4(ג) לחוק). מובן, כפי שמסכים גם המבקש (סעיף 9 לתשובתו), שביקורת נגד עובדי המדינה היא לגיטימית ואף חיונית. ודאי שיש החלטות של עובדי מדינה שבלי קשר לצדקתן יכולות לגרום

לעוגמת נפש וצער למי שהוא מושא ההחלטה, ויש לכבד את רצונו של זה להביע מחאתו. דרך המלך היא כמובן ערעור, שכן אין מעשית החלטה של עובד מדינה שאין אחריה דבר. אולם גם אם בחר מי שהושפע מן ההחלטה לפעול במישורים אחרים, הרי שמבחינת המחוקק - כעולה גם מחוק מניעת הטרדה מאיימת - יש לכך גבולות, והפרעת שלווה או השפלתו של האחר בפני שכניו אינן נמנות עם דרכי הפעולה הלגיטימיות. בפרט (מבלי לגרוע מכלליות איסור הטרדה), הרי שהבאת המחאה עד לפתח ביתו של האחר אינה אפשרית לפי חוק, גם בשם זכויות הביטוי, ההפגנה או כל זכות אחרת. הדברים עולים בבירור משורה ארוכה של פסקי דין, כך שאין צורך לחדש כאן דבר (ראו והשוו: בג"ץ 2481/93 **דין נ' וילק**; בג"ץ 2080/05 **עמותת בצדק נ' מפכ"ל המשטרה**; בג"ץ 729/07 **ארגון הלב היהודי נ' ניצב צור**; בש"פ 2386/09 **פדרמן נ' מדינת ישראל**; ה"ט (של-חי') 62154-08-10 **אלופי נ' שקד** (צו מניעת הטרדה מאיימת נגד הפגנה מול ביתו של אדם, כמחאה); וערעור שנדחה - ע"א (מח-חי') 4939-10-10 **שקד נ' אלופי**).

אחרונה, אשר לחשש ההישנות, שהוא חלק מהיות המעשים "הטרדה מאיימת" שיש לאוסרה בצו: עצם המעשים הספציפיים בשילוב עם הלגיטימיות שרואה המשיב במעשים אלה יוצרים חשש להישנות, ברף הנדרש. הכרזתו המצולמת של המשיב כלפי גב' שיף כי "אנחנו עוד נחזור" רק מעצימה את החשש.

לסיום הדברים: יש להבין את מצוקתם של אלה שהמשיב מבקש לשמש להם כפה. יש לכבד את רצונם להשמיע זעקתם ויש לכבד את רצון המשיב לסייע בידם. אולם לאלה יש גבולות, שהכתיבו המחוקק והפסיקה. לכן הצו הזמני לאיסור הטרדה, מיום 14.1.15, ייוותר בעינו (עד יום 8.7.15, כאמור בהחלטות הקודמות). אעיר, כפי שהובהר כבר גם בדיון, כי איני רואה בנסיבות לחרוג ולהיעתר לבקשתו של המבקש למתן צו נגד המשיב שהוא נרחב בהיקפו ומפורט יותר משהגדיר המחוקק. יסבור המבקש כי המשיב מפר את הצו בדרך כלשהי, יפעל כהבנתו ובהתאם לדין. חרף קבלת הבקשה, בנסיבות אין צו להוצאות.

ניתנה היום, כ"ד ניסן תשע"ה, 13 אפריל 2015, בהעדר
הצדדים.